Pregaria.cat

Entrada

Imatges

Per Lluis Salinas el dj., 04/09/2025 - 08:30

Si algú preguntés quina és la característica més important de Jesús, una de les respostes que més gent donaria estic segur que seria que "Jesús és alhora Déu i home". Avui em feia la mateixa pregunta pensant en les persones.

Al llarg de la història s'han donat moltes de respostes. En totes elles, d'una manera o d'una altra, sembla que l'important de ser ésser humà té a veure, només, amb l'ésser humà. Com si el sentit de la nostra existència poguéssim donar-nos-el nosaltres mateixos. Des d'aquest punt de vista, pot tenir algun sentit la resurrecció, la salvació, nàixer de nou o ser fills adoptius de Déu?

Com seria la nostra vida quedant-nos en aquesta premissa? Nosaltres com a criteri i patró. Nosaltres com a punt de partida i punt final. Però si nosaltres no som el punt de referència, a qui hem de recórrer? Potser podríem buscar la resposta en Déu.

Tot i això, Déu té molts problemes. Sense anar més lluny, és impossible contenir a Déu en quelcom tan limitat com la nostra capacitat de coneixement. Entre Déu i nosaltres hi ha una mena d'abisme que no podem traspassar. I, en canvi, ens ressona l'anunci de que estem fets a imatge i semblança de Déu. Com és possible?

Com acostuma a passar a l'evangeli, Jesús és la clau.

Com diu Juan Luis Ruiz de la Peña, la fi de l'ésser humà no és ser imatge de Déu, sinó que, en realitat, la nostra fi és ser imatge de Crist. L'única forma d'arribar a ser imatge de Déu és reproduint en nosaltres mateixos la imatge de Crist, que, aquesta sí, és imatge de Déu. Llavors, la imatge de Déu en nosaltres es va realitzant sota la premissa d'anar construint una relació profunda amb Jesucrist.

I ara ve el millor: hem estat creats per a ser imatges del nostre creador, de Déu, però hi ha un abisme entre Déu i nosaltres. Necessitem una "traducció" de la realitat de Déu a la nostra i al revés. I aquest punt entremig, aquesta "traducció" és Jesús. Per això, el Nou Testament és revolucionari. Ha estat Déu el que ha renunciat a part del seu ésser per fer viable el nostre encaix amb ell a través de Jesús, per aconseguir ser imatges seves.

És a dir, per a nosaltres, ser imatge de Déu no ens implica renunciar al nostre propi ésser. Al contrari, hem de viure el ser humans en la màxima plenitud perquè, Jesús, la imatge de Déu que tenim, és l'ésser humà en plenitud.

En poques paraules, per a ser com Déu ja no hem de construir l'engany de que som "déus" o, si no ho aconseguim, fracassar una i altra vegada. Podem oblidar tot això perquè el que era com Déu s'ha volgut fer com home i ha conegut el patiment.

Estant així les coses, la nostra imatge s'assembla cada cop més a la de Déu?

(Imatge: blogdelfotografo.comfotografia-artistica-espejos)